

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

สวดมนต์ขณะขับรถ

วันที่ ๒๖ นี้เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๓๑ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๖ ดอลลาร์ เราได้เข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๘ ล้าน ที่เศษดูประมาณ ๖๐,๐๐๐ กว่าดอลลาร์ ที่ยังไม่เข้า ที่เข้าเรียบร้อยแล้วนี้ ๘ ล้าน ทองคำที่มอบเข้าแล้ว ๖,๗๐๐ กิโล นี้ที่เข้าเรียบร้อยแล้ว ดอลลาร์เข้าแล้ว ๘ ล้าน ทองคำที่ได้เพิ่มเข้ามาอีกหลังมอบแล้ว ๓๘๗ กิโล ๒๔ บาท ๙๗ สตางค์ ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑๑๓ กิโล จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล นี้กรุณาทราบตามนี้ นี้เป็นก้าวแรกเลยนะ ยังขาดอยู่ ๑๑๓ กิโล จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล คือ ๕๐๐ กิโลนี้เป็นก้าวแรกเหยียบขึ้น ๕๐๐ กิโล ในย่านวันที่ ๑๒ สิงหา จะมอบอีกย่านหนึ่ง

คือวันที่ ๑๒ เป็นวันงาน หลังจากนั้นเราก็รวบรวมทองคำ ได้มากน้อยเพียงไรเข้า หลอม ขาดเหลือเท่าไรรู้กันตรงนั้น หลังจากนั้นก็มอบ การมอบช่วงวันที่ ๑๒ นี้ต้องถือทองคำ ๕๐๐ กิโลเป็นก้าวแรก ก้าวแรกก้าวสองขึ้นเลย ให้ต่ำกว่านี้ไม่ได้ว่างั้นเถอะ ๕๐๐ กิโล ส่วนดอลลาร์ก็ยังไม่ได้กำหนด เพราะไม่ค่อยแรงอะไรนัก.เรื่อยๆ มา มันหนักอยู่ทองคำตลอด คิดดูอย่างวันที่เราจะมอบทองคำคราวที่แล้วนั้น จนทางธนาคารชาติถามมา เวลาพูดตกลงจะมอบทองคำ ทางนั้นถามมาว่า การมอบทองคำคราวนี้ดอลลาร์จะได้มอบด้วยไหม คือเราไม่คิดเลยนะ มันหมุนอยู่ทองคำ ไม่คิดเลยจริง ๆ จนทางนั้นถามมา

ถามมาก็เท่ากับมีความหวังแทรกอยู่ นั้น เราก็เลยทอดรับกันเลย การมอบดอลลาร์คราวนี้คงไม่ได้มอบมากนัก คือเรายังไม่ได้คิดนี้วะ พอจากนั้นแล้วก็หมุนกันเลย บทสุดท้ายมันได้ตั้ง ๔๓๒,๐๐๐ นี้แหละมันจะให้ครบ ๘ ล้าน ขาดเท่าไรๆ หากเก็บมาจนได้แล้วก็พอดี ๘ ล้านละ ๘ ล้านแน่นอน ส่วนทองคำเรา ๖,๗๐๐ กิโลแล้ว นี้เราได้เพิ่มเข้ามาอีกแล้ว ๓๘๗ กิโล ๒๔ บาท ๙๗ สตางค์ จะมอบคราวต่อไปนี้ในช่วงวันที่ ๑๒ ช่วงเดือนหนึ่งอย่างน้อยต้องให้ ๕๐๐ กิโลเป็นก้าวแรกเลยเชียวนะ ต่ำกว่านั้นไม่ได้ ๕๐๐ กิโลเอาให้ได้ ส่วนดอลลาร์ยังไม่คิด ตามเดิมนั้นแหละดอลลาร์นะ ที่เรากำหนดไว้ก็คือว่า ดอลลาร์ให้ได้ ๑๐ ล้าน แต่นี่ยังขาดอยู่เพียง ๒ ล้าน ไม่หนักมากนัก ไม่เหมือนทองคำ ทองคำหนัก เพราะฉะนั้นจึงต้องเน้นหนัก ๆ ในทองคำ

(มีปัญหาทางอินเตอร์เน็ตครับ) เอา ถ้ามมาเลย ปัญหาที่ถามมา ฟัง (น้อมกราบ รบกวณเรียนถามหลวงตาค่ะ ลูกกำหนดสติอยู่กับคำบริกรรมตามที่หลวงตาสอน เมื่อมี

เรื่องราวก่อนจิตจะกำหนดสติและคำบริกรรมตัดเครื่องกวนจิตนั้นออก และใช้ปัญญา
กรองเรื่องราวนั้น ๆ ช่วยตัดปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็นเรื่อง ๆ เป็นระยะ ๆ ไป และที่รู้เริ่มรู้สึก
ได้ชัดคือเหมือนมีธรรมเครื่องหักห้ามอยู่ในจิต เหมือนเป็นความรู้สึกในธรรมมาเตือน เช่น
อยากซื้อของฟุ่มเฟือยตามใจชอบก็มีความรู้สึกในธรรมขึ้นมาหักไว้ มันก็มีเหตุผลห้าม
ไม่ให้เราซื้อตามใจชอบ บางที่รู้สึกท้อ รู้สึกโกรธก็มีความรู้สึกเป็นธรรมมาหักห้าม และ
ทำให้มีกำลังใจภาวนาและทำกุศลต่อไป

คือไม่เป็นเสียง ไม่เป็นประโยชน์มาเตือนนะคะ แต่คล้าย ๆ เป็นความรู้สึกของธรรม
ลูกเลยเอาเหตุผลที่ความรู้สึกในธรรมนั้นมาหักห้ามไว้ มาเทียบกับกิเลสที่พาเราให้โกรธ
ให้เราซื้อของฟุ่มเฟือยตามใจชอบ จึงแน่ใจว่าเป็นผลของการภาวนา เป็นธรรมท่านมาหัก
ห้ามไว้ให้เรา อย่างนี้ผิดถูกประการใดขอเมตตาหลงตาด้วยเจ้าคะ ปัจจุบันลูกก็พยายาม
กำหนดสติและคำบริกรรมพุทโธ พยายามไม่ให้คลาด เรื่องหนัก ๆ ต้องฝึกหนักเหมือน
หลงตาเมตตาสอน มันเหมือนเพิ่มความเร็วในการหักห้ามเรื่องที่มาก่อกวนใจให้เร็วขึ้นคะ
กราบนมัสการมาด้วยความเคารพเหนือเกล้า (จากศิษย์ผู้ไม่ยอมจัดจางในธรรม)

หลวงตา ที่ถามมานี้ถูกต้องด้วยกันทั้งหมดนะ ไม่ว่าปัญหาแเงใดมุมใดที่รวม
ในนี้ การหักห้ามของธรรมหักห้าม เช่น ห้ามความฟุ่มเฟือย เป็นต้น นี้เรียกว่าถูกต้องโดย
ลำดับ อย่างอื่นก็ควรพิจารณาอย่างนี้เหมือนกัน ต้องมีหักมีห้ามอย่างว่า บางทีหงุดหงิด
โกรธก็มี เห็นไหมละกิเลสมันแสดง กิเลสโกรธให้ธรรม ธรรมโกรธกิเลสไม่เป็นโทษนะ แต่
กิเลสโกรธให้ธรรมนี้เป็นโทษแก่เจ้าของ ถ้าธรรมของเจ้าของโกรธให้กิเลสไม่เป็นโทษ จำ
เอานะ ดังที่เคยพูดแล้วว่า คำว่าความโกรธนี่ถือว่าเป็นกิเลส เมื่อไม่แยก แล้วส่วนมากจะไม่
แยกกันนะ เมื่อแยกแล้วความโกรธให้วัตถุ หรือบุคคลใดก็ตามสัตว์ตัวใดก็ตาม เรียกว่า
กิเลสทั้งนั้น แต่โกรธให้กิเลสของตัวเองนี่กลายเป็นธรรมไป คือโกรธให้กิเลสเกิดภายในตัว
ของตัวเอง หักห้ามกัน โกรธกัน เคียดแค้นให้กัน อันนี้เรียกว่าเป็นธรรม พวกกันเข้าใจ

ดังที่ปัญหาเขาถามนี้ถูกต้องแล้ว ต้องมีการหักห้ามกันอย่างนั้น กิเลสกับธรรม โลก
ชาวพุทธเรารู้ได้เมื่อไรวะ แม้นักบวชเราอยากจะทำอะไรได้ถ้าไม่ปฏิบัติ เอาจุดนี้นะ กิเลส
กับธรรม ๆ กิเลสเป็นยังไง ธรรมเป็นยังไง เมื่อไม่มีภาคปฏิบัติมันก็อ่านเป็นความจำ ทั้ง
กิเลสทั้งธรรมเป็นความจำ ๆ และลอย ๆ ไปเลย ผลที่จะได้เป็นประโยชน์ไม่มี สุดท้าย
กิเลสเอาไปกินเจียบ ๆ กิเลสได้เปรียบตลอด

คำว่าธรรม คำว่ากิเลส ท่านทั้งหลายจำเอานะ คือใจเป็นจุดศูนย์กลางของกิเลสและ
ธรรม กิเลสจะเกิดอยู่ที่ใจของเรา เหมือนสนิมเกิดขึ้นที่เหล็ก แล้วกัดเหล็ก แต่เหล็กนั้นเสีย

หายไปจนกระทั่งฉิบหายไปได้เลย เพราะสนิมกัด ส่วนกิเลสกัตจิตนี้ไม่ฉิบหาย แต่ได้รับความลำบากทรมาน ต่างกันตรงนี้ คือจิตนี้ไม่ยอมฉิบหาย เมื่อถูกกิเลสบีบปี้สไฟได้รับความทุกข์ความลำบากมากน้อยเพียงไร ยอมรับว่าได้รับความทุกข์ลำบากมากน้อยเพียงนั้น แต่ไม่ยอมฉิบหาย จึงเทียบว่ากิเลสนี้เหมือนสนิม เกิดจากเหล็กกัดเหล็ก กิเลสเกิดขึ้นจากใจกัตใจ ทรมานใจ ต่างกันแต่เพียงว่า ใจไม่มีคำว่าฉิบหาย จะทุกข์ทรมานขนาดไหนก็ตามยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ฉิบหายคือใจ นี่ที่ว่าเป็นอมตะ อมตธรรม อมตธาตุ คืออันนี้เอง

ชาวพุทธเราไม่รู้กิเลส ไม่รู้ธรรม ซึ่งอยู่ในหัวใจของตัวคนเดียวกันนั้นแหละ อยู่ของเราคนเดียว ทุก ๆ คนเป็นแบบเดียวกัน นี่ที่ไม่ได้ศึกษามันเสียกันตรงนี้ คือไม่ได้มีภาคปฏิบัติ ศึกษาเฉย ๆ ก็เลยเพิ่มกิเลสเข้าไปอีก เพิ่มสนิมให้กัดเหล็กเข้าไปอีก การศึกษานี้ความจำเฉย ๆ ถ้าไม่มีจิตฝึกใฝ่ในการจะปฏิบัติแก้ไขตัดแปลงตามข้อศึกษามาแล้วไม่เกิดประโยชน์ เรียนโลกเหมือนกัน เรียนธรรมเหมือนกัน เรียนมาสักเท่าไรรวมยอดออกมาแล้วเป็นพวกนักวิชาการด้วยกันทั้งนั้น ทั้งทางโลกทางธรรม นักวิชาการ แต่หาตนหาตัวที่จะไปเป็นประโยชน์ไม่ได้ ก็กลายเป็นโหม่นน้ำลายไป สอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้ กิเลสมันพองตัวนะ ชั้นนั้นชั้นนี้ก็ว่าเอาลมปากเฉย ๆ กิเลสไม่ได้เป็นลมปาก มันเอาจริงเอาจัง ทุกเวล่ำเวลา ธรรมจะมีแต่ลมปากก็ไม่ทันกับกิเลส

ธรรมต้องจริงจัง มีภาคปฏิบัติตามจับทั้งกิเลสทั้งธรรมให้รู้จักกัน บนเวทีคือตัวของเราเองเสียก่อน แล้วเข้าไปนั่นก็คือจิตของเรา ซึ่งเป็นที่เกิดของทั้งกิเลสและธรรม นี่ละที่ว่า กิเลสเกิดที่ใจเหมือนสนิมเกิดที่เหล็ก กัดเหล็ก เป็นแต่เพียงต่างกันว่าเหล็กมีฉิบหายได้ ส่วนกิเลสกัตจิตนี้จิตไม่ยอมฉิบหาย ทุกข์ทรมานมากน้อยยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหาย ต่างกันเพียงเท่านั้น แต่มันเกิดขึ้นจากสนิมเกิดจากเหล็ก กิเลสก็เป็นสนิมของใจ เกิดขึ้นที่ใจ กัดใจ แต่ผิดกันที่ว่าใจไม่ยอมฉิบหาย ต่างกันตรงนี้ จึงมีนามว่า อมตจิต อมตธรรม คือใจดวงนี้เอง

เมื่อได้ขึ้นสนามแล้วมันรู้กันนะ แต่ขึ้นสนามเอาจริงเอาจังนะ ทำเหล่าเหล่าแบบโลเลนนี่ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน เอาแต่ชื่อปฏิบัติมาพูด ภาคปฏิบัติจริงจังไม่มีไม่ได้ ไม่เกิดประโยชน์ พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายจริงทั้งนั้น จนได้เห็นเหตุเห็นผลมาสอนพวกเรา อยู่เวลานี้ มีแต่จริงทั้งนั้น ให้พากันทราบเสียว่ากิเลสกับธรรมเกิดที่ใจ ทรมานใจ อารมณ์ของกิเลสที่เกิดขึ้นมันผลัดดันนะ นี่ละที่นี้กิเลสมันเกิดขึ้นนี้ เหมือนกับไฟมันเป็นกองขึ้นมา เป็นเปลวขึ้นมา พิษของมันเป็นความร้อนกระจายออกไป เผาเหล็ก ๆ ๆ

กิเลสก็เกิดขึ้นจากจิต เมาจิตให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน โรคความทุกข์ทรมานนี้ใจเป็นที่หนึ่งนะ วัตถุประสงค์นั้นเป็นอารมณ์ของใจไปยุ่งไปกวนเขา แล้วก็กวนเอาทุกข์มาเผาตัวเอง จากสิ่งเหล่านั้น ๆ ได้มาเสียไป ดีใจ เสียใจ ดีใจมีแยะชนิดเดียว แต่เสียใจมีมากกว่าตลอดไปเลย ให้ทราบเสียว่ามันเกิดจากใจ อารมณ์อันนี้ คือมันทำให้ยากให้หิวตลอดเวลานะ ท่านเรียกว่าสังขาร มันคิดมันปรุง แล้วเป็นสัญญาอารมณ์ต่อสายยาวเหยียดไป สัญญาความจำได้ จำสิ่งนั้นได้ จำสิ่งนี้ได้ก็มาเป็นอารมณ์คิดปรุงกับสิ่งนั้น นี้เรียกว่าสังขาร เรียกว่าสัญญา ที่เป็นกิเลสออกมาจากอวิชชา พุดให้มันยันกันเลย อวิชชาเป็นฐานที่ตั้งของกิเลสทั้งหลายเกิดขึ้นที่นั่น แล้วผลักดันออกมา ออกมาที่นั่น อวิชชาที่เกิดอยู่ที่ใจหลักใหญ่มันอยู่นี้ จึงเรียกอวิชชา

มันผลักดันให้หิวให้โหยตลอดเวลา นี่ท่านเรียกว่าสังขารส่วนสมุทัย คือสังขารที่เป็นกิเลส ชั้นที่เป็นกิเลส เรียกว่าชั้นระ แปลว่ากอง แปลว่าหมวด มันเป็นกองของกิเลสเกิดขึ้นที่นี้ ตาเห็นรูปปั๊บ สังขาร สัญญาหมายปั๊บเกิดกิเลสแล้ว ๆ หูได้ยินเหมือนกัน ได้ยินดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ มันขึ้นแล้ว ๆ กิเลสขึ้นแล้ว จากการได้เห็น ได้ยิน ได้ฟังสัมผัสสัมพันธ์ทางตา กิเลสจะออกทำงาน ๆ นี้เวลากิเลสมีอำนาจ เป็นนิสัยของกิเลสที่เป็นพื้นเพอยู่ภายในจิตใจ ทำงานของตนโดยอัตโนมัติ ตัวของเราไม่ทราบเลยว่ามันเป็นกิเลสหรือเป็นอะไร เราก็มองแต่กิ้งตาม ถูกมันเตะ มันถีบ มันยัน ให้ทราบเสียว่านี่คือกิเลส อารมณ์ของมันเป็นอย่างนี้

เสียใจ ดีใจ เกิดขึ้นจากตัวนี้ ตัวปรุงตัวแต่ง สัญญาถ้าชอบใจก็ดีใจเสีย เป็นสุขแยะเดียว จากนั้นก็เสียใจไปเรื่อย ๆ นี่คืออารมณ์ของกิเลส มันผลักดันออกมาอย่างนี้ทุกหัวใจ ให้เข้าใจนะ อารมณ์กิเลสที่มันออกทำงาน ออกทำงานอย่างที่เราได้คิดอ่านเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลาในใจ กิเลสทำงานตลอดวันนะ เราไม่รู้ว่าจะกิเลสทำงานทำอย่างไร เอนักปฏิบัติจับกัน ถ้าไม่มีนักปฏิบัติจะไม่รู้เลยจนกระทั่งกี่ปีกี่กาลปี ตายจมตายกองกันอยู่อย่างนี้ เพราะอันนี้หมุนตลอด เตะตลอด เรียกว่ากิเลสทำงานบนหัวใจ ที่นี้แยะออกมาเป็นธรรมทำงาน ความคิดความปรุงนี้ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตลอดไป เราจะดับพื้นดับไฟจะดับยังไง ต้องไสเชื้อไฟออก คือพยายามระงับความคิดนั้น

ระงับเฉย ๆ ไม่ได้ ต้องมีเครื่องบังคับกัน นี้ผู้ฝึกหัดเบื้องต้น ให้จำไว้นะ ฝึกหัดระงับคือทำให้สงบ สงบเฉย ๆ ไม่ได้ ใจ ต้องมีธรรมเป็นเครื่องสงบ เป็นเครื่องบังคับ เช่น เราอยู่เฉย ๆ ไม่ให้มันคิดไม่ได้ ห้ามมันคิดไม่ได้ให้มันคิดทางด้านธรรม เอาคาบกรรมเข้ามา เช่น พุทโธเป็นต้น บังคับเข้า ความคิดอันนี้จะบังคับความคิดของกิเลส นี้

เป็นความคิดของธรรมบังคับ ถ้ามันอยากคิดมากบังคับมาก ต้องเป็นอย่างนั้น ให้นัก บิบบังคับไม่ยอมให้คิด เอาอกจะแตกให้แตกดูซินะ ธรรมจะพาจมาให้เห็นเสียทีหนึ่งวะ บังคับไม่ให้มันคิด หนักเข้า ๆ ทางนี้มีกำลัง ทางนั้นค่อยอ่อนลง ๆ

นี่วิธีฝึกจิตที่มันติดดินไม่หยุดไม่ถอย เบื้องต้นให้ใช้คำบริกรรมบังคับกันเสียก่อน กิเลสชั้นหยาบต้องเอาธรรมชั้นหยาบใส่กัน ต่อไปนี้ก็ค่อยบังคับเข้าไป ทีนี้ก็มีกำลัง จิตใจมีกำลัง ความคิดความปรุงค่อยอ่อนลง ธรรมนี้ค่อยสืบเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ด้วยสติ ๆ และทำให้สงบ สงบลงไปเรื่อย ๆ เมื่อสงบหลายครั้งหลายหนเข้าไป จิตก็สร้างฐานแน่นหนา มันคงขึ้นมา ท่านเรียกว่าสมาธิ เป็นขั้น ๆ อย่างนี้ นี่ละฝึกหรือทรมานกิเลส ชำระกิเลส เราไม่ได้พูดถึงว่าชำระให้เสร็จสิ้นไปเหมือนท่านผู้ตั้งใจปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ แต่ให้มีพอบรรเทาเท่านั้นนะ อย่าให้มีแต่กิเลสเฉาอย่างเดียว ให้มีน้ำดับไฟคือธรรมเข้าแทรกบั้งระงับกันบ้าง พอเป็นพอไป ไม่นักมากเกินไป

ส่วนผู้ที่มุ่งต่อการสังหารกิเลสจริง ๆ ก็ยิ่งเร่งธรรมะเข้า ความสงบเย็นใจมากขึ้น ๆ กิเลสตัวกวน ๆ นั้นค่อยเบาลง ๆ มันกวนอยากคิดอยากปรุง พอถึงขั้นสมาธิแล้ว ความคิดความปรุงทั้งหลายนั้นถือเป็นภัยแล้ว แน่ะ แต่ก่อนถือเป็นคุณไม่ได้คิดไม่ได้ ทีนี้พอความสงบนี้ คุณค่าแห่งความสงบของใจ ความแน่นหนามั่นคง ทั้งความสุขความสบายของใจหนาแน่นขึ้นไป ความคิดความปรุงทั้งหลายเลยกลายเป็นข้าศึก ผู้มีจิตเป็นสมาธิแน่นหนามั่นคงไม่อยากคิด การคิดเป็นความรำคาญ กลายเป็นเรื่องรำคาญจากความคิดแล้ว แต่ก่อนไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ นี่ละระงับกันอย่างนี้ ต่อไปก็จิตสงบแน่ว อยู่ที่ไหนอยู่ได้เลย นั่งที่ไหนจิตแน่วตลอด ทีนี้เรื่องอารมณ์อะไรที่มันเคยยุ่ง มันออกคิด ๆ ธรรมนี้ตีมันไว้ เหมือนหินทับหญ้านะ สมาธินี้เหมือนหินทับหญ้า มันเกิดไม่ได้หินทับมันอยู่ นี่สมาธิทับอยู่ความฟุ้งซ่านเกิดไม่ได้ ทีนี้ออกทางด้านปัญญาคลี่คลาย หญ้ามันทับไว้ยังงี้ คันเอารากหญ้าขึ้นมาเผาไฟทั้งหมดเลย

ปัญญาคันละที่นี้ คันหากิเลสตัวมันหมอบเพราะสมาธิทับมันไว้ คันออกมาพิจารณา ถึงขั้นวิปัสสนาแล้วที่นี้กระจ่างออก ๆ ละที่นี้ละ วิปัสสนาคือพิจารณาตามสภาพความเป็นจริง เช่น รูปร่าง วัตถุต่าง ๆ มันเป็นอะไร มาจากธาตุไหน แยกธาตุแบ่งสันปันส่วนแยกออกดู ๆ แยกดูหญิงดูชาย ที่เรียกว่าผู้หญิงมันมีอะไร ผู้ชายมีอะไร ก็ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เหมือนกัน ถ้าพูดถึงเรื่องอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา เป็นส้วมเป็นถ่าน มันเป็นได้ทั้งหญิงทั้งชาย พิจารณาอย่างนี้ มันติดมันพันสิ่งเหล่านี้ มันไม่ได้ว่า

สั้วมว่าถาน มันไม่ได้ว่าของสกปรกโสมมอะไร มันว่าทองคำทั้งแท่งหอมหวานชวนชม ชวนติดชวนดื่มไปเรื่อย ๆ ก็เลสลากไปเรื่อย

ที่นี้พอปัญญาใช้อย่างนี้กระจายออกไปก็เห็น เมื่อเห็นแล้วมันก็ค่อยปล่อยออกมา ๆ นี้เรียกปัญญา ปล่อยไปเรื่อย ๆ ปล่อยไปมันก็ชำนาญเข้าไปเรื่อย ๆ อันนี้ไม่พูดละถ้าลงได้ชำนาญแล้วมันรวดเร็ว ก็เลสค่อยหมดไป ๆ เห็นละที่นี้ เพราะฉะนั้นจึงว่าถอนกิเลสถอนด้วยปัญญา สมาธิเป็นหินทับหญ้าเอาไว้เฉย ๆ เหมือนกับที่เราไล่สัตว์ต้อนเข้ามาสู่คอกแล้วทำลายฆ่ามันที่คอก อันนี้ก็ทำลายกิเลสด้วยปัญญาของเรา คอกของมันคือสมาธิ คลี่คลายออกไปฆ่ามัน แยกธาตุแยกชั้นธ้อออกไปเรื่อย ๆ นี่ท่านเรียกว่าปัญญา ฆ่ากิเลสตัวมันฝังอยู่ในใจนี้ออกไปเป็นลำดับ ตัดกิ่งนั้นก้านนี้เข้าไป

ตัดเข้าไป ๆ ก็ไปถึงต้นมัน ต้นตอมันคืออวิชชา ถอนอันนั้นพรวดออกมาหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ ตั้งแต่วันที่มันเศษมันเหลือแล้ว เรื่องชั้นธ้อของเราที่คิดที่ปรุงให้เป็นกิเลสวันยังค่ำคืนยังรุ่งมาตั้งกับตั้งกัลป์นั้นขาดสะบั้นไปหมด เมื่อกิเลสตัวใหญ่ขาดแล้ว คืออวิชชาขาด กิ่งก้านคือความคิดความปรุงของจิตนี้จะไม่เป็นความคิดแบบสมุทัย แต่กลายเป็นความคิดของธรรมไป หรือเป็นชั้นธ้อล้วน ๆ ไป ความคิดเป็นธรรมคือยังงิ คิดเป็นอรรถเป็นธรรมไปหมด ไม่ได้เป็นกิเลสเหมือนกิเลสพาคิด กิเลสพาคิดแ่งไหนเป็นกิเลสไปทั้งนั้น เมื่อเป็นธรรมในใจเต็มที่แล้ว ความคิดคิดเพื่อประโยชน์เป็นอรรถเป็นธรรมไปทั้งนั้น เรียกว่าความคิดนี้เอามาใช้ทางด้านธรรมะได้

รวมแล้วเรียกว่าชั้นธ้อทั้งห้านี้ แต่ก่อนเป็นเครื่องมือของกิเลส เป็นสมบัติของกิเลส เมื่อจิตใจชำระให้ขาดสะบั้นไปหมด กิเลสไม่มีอะไรเหลือติดตัวแล้ว ก็กลายเป็นชั้นธ้อล้วน ๆ ไปเลย คิดธรรมตา เห็นธรรมตา ได้ยินธรรมตา ไม่มีอะไรเป็นภัย ๆ ต่อใจ คิดปรุงเรื่องอะไรก็เป็นอรรถเป็นธรรมไปธรรมตา ไม่สั่งสมกิเลสขึ้นภายในใจเหมือนกิเลสเป็นเจ้าอำนาจอยู่ตั้งแต่ก่อน ให้พากันเข้าใจ นี่วิธีแก้กิเลสแก้อย่างนี้ ท่านถึงเรียกว่า ชั้นธ้อของพระอรหันต์ ธาตุชั้นธ้อของท่านเป็นชั้นธ้อล้วน ๆ ท่านไม่มีกิเลสใช้ไป แต่ธรรมเอามาใช้เป็นสมบัติของธรรม ธรรมไม่ยึด กิเลสมันยึดว่าเป็นของมัน แต่ธรรมไม่ยึดว่าเป็นของท่าน ท่านใช้เฉย ๆ จึงเรียกว่าเป็นชั้นธ้อล้วน ๆ ไปเท่านั้นเอง

อยู่ไปถึงวันสุดท้ายของมัน ลมหายใจขาดมันก็กระจายออกไปจากส่วนผสม ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ อยู่ในร่างกายของเรานี้ทั้งหมด พอลมหายใจสิ้นเรียกว่าตาย ส่วนผสมนี้กระจายลงไปเป็นธาตุเดิมของตน ส่วนดินก็เป็นดิน ส่วนน้ำเป็นน้ำ ส่วนลมเป็นลม ส่วนไฟเป็นไฟ จิตที่มาเป็นเจ้าของไม่ได้ยึด เช่น จิตพระอรหันต์ ปล่อยความ

รับผิดชอบโดยหลักธรรมชาติเอง ดีดีฝั่ง หมด นี้ละที่ว่าสมมุติหมดจากความรับผิดชอบของพระอรหันต์ หมดในวาระที่ลมหายใจขาด แต่ก่อนสมมุติทั้งมวลที่เป็นกิเลสขาดสะบั้นในชั้นนี้ก็เป็นกิเลส ขาดสะบั้นไปหมด เหลือแต่ความรับผิดชอบในชั้นนี้เท่านั้น

พายุพาकिनพาขับพาถ่ายพาหลับพานอนไปมาธรรมดาๆ ไม่มียึดมีถือ สิ่งเหล่านี้จะให้ท่านแบกด้วยอุปาทานไม่มี หากเป็นสัญชาตญาณรับทราบ เจ็บก็ทราบว่าเจ็บ ปวดทราบว่าปวด แต่ไม่เข้าถึงใจ มันเป็นอยู่ธรรมชาติในวงสมมุติของมันเอง ชั้นนี้ก็สมมุติ สุขทุกข์เฉยๆ ซึ่งอยู่ในชั้นนี้ก็สมมุติ ส่วนเวทนาในจิตท่านไม่มีตั้งแต่กิเลสขาดลงไปหมด ทุกขเวทนาในใจท่านไม่มี นี่รับผิดชอบ สมมุติทั้งมวลที่พระอรหันต์ท่านตัดขาดไปหมดโดยสิ้นเชิงจากความรับผิดชอบก็คือเวลาตายปีบ นั้น อนุภาติเสสนิพพาน หมดสมมุติไม่มีเหลือเลย สอุปาทิเสสนิพพานนี้ สิ้นกิเลสแล้ว กิเลสดับแล้ว แต่ความรับผิดชอบในชั้นนี้ยังมีอยู่ ให้พากันจำ นี่พูดมาจากกิเลส กิเลสเกิดขึ้นจากใจ ทำลายใจ ธรรมเกิดขึ้นจากใจบำรุงใจ จนกลายเป็นธรรมแห่งเดียวกันกับใจ นี่การปฏิบัติ มีการขัดการเกลาการรักษามารักษาไม่ได้นะ มันจะจมไปอย่างนี้เรื่อยไป

วันนี้พูดถึงเรื่องภาวณาให้ผู้ฟังทั้งหลายทราบ เข้าใจแล้วนะที่ว่าชั้นล้วนๆ ชั้น ๕ ล้วนๆ ไม่มีกิเลสเจือปน คือชั้นของพระอรหันต์ แล้วเรื่องราวอะไรที่จะไปเกิดให้สร้างความยุ่งยากในใจของท่านซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด เมื่อกิเลสทุกประเภทดับลงไปโดยสิ้นเชิง เรื่องราวจึงไม่มีในจิตของพระอรหันต์หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มี จากนั้นพอหมดความรับผิดชอบในชั้นนี้ก็ดีดออก นี้ละจิตที่ว่าเป็นอมตจิต อมตธรรม หรือ ธรรมชาติที่บริสุทธิ์อยู่ภายในท่ามกลางรับผิดชอบด้วยสัญชาตญาณอยู่อย่างนี้ พอลมหายใจขาดอันนี้ก็ดีดออก อันนั้นก็ลงตามสภาพ นั้นละสมมุติหมดโดยสิ้นเชิงขณะที่ลมหายใจสิ้นของพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ให้พากันจำเอา นี้ละธรรมเป็นของจริงอย่างนี้

เราจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตส่าห์พยายามบำเพ็ญด้วยกัน อย่าเห็นว่าเป็นของลำบาก การบำเพ็ญธรรมเป็นของลำบากนี้ถือธรรมว่าเป็นข้าศึกแล้วนะ แล้วจะถือกิเลสเป็นคุณขึ้นมา แล้วกิเลสจะเหยียบหัวเรานะ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนให้ถือว่ากิเลสมันมากก็ดมาขวางทางเดินของธรรม ต้องพีดกัน ทุกข์มากทุกข์น้อยเราเป็นผู้รับผิดชอบเรา เราจะปล่อยให้ใคร เราเป็นผู้รับผิดชอบเราต้องเอาให้ได้แก้ไขให้ได้ หลุดได้หรือไม่ได้อยู่กับเรา เอาตรงนี้นะ พากันจำให้ดีนะ เราสงสารมากพูดอยู่อย่างนี้ ดีไม่ดีเขาว่าหลงตาบับเป็นบ้าพูดสอนเดี๋ยวนี้ ก็โลกมันโลกแบบเดียวกันหมด มันก็มารูมิใส่เราคนเดียวเราก็เลยเป็นบ้าไป

เลยซิ ทีนี้บ้าแบบหลงตาบัวมันไม่ได้เป็นทุกชั้นนะ ไอ้บ้าแบบเสกสรรปั้นยอตัวชิมันกอง
ทุกซ์ มันน่าทุเรศวะ ให้จำเอานะ เอาละเทศน์เท่านั้นละวันนี้ มีอะไรอีกละ

โยม มีอีกนิดหนึ่ง มีเขากามมาอีกข้อหนึ่งครับ

หลงตา เอ้า ว่ามา

โยม เขาบอกผมนั่งสมาธิมาเป็นเวลา ๒๐ ปี ขาดอาจารย์แนะนำอย่างจริงจัง แรก ๆ
ฟุ้งซ่าน จนปัจจุบันสามารถสงบได้จนถึงจุดที่มีความรู้สึกตัวว่าหมุน และจะตกใจ แล้วก็
ออกจากการนั่งสมาธิ หลังจากการนั่งสมาธิมักจะถึงจุดนี้ทุกครั้ง เมื่อเริ่มชินกับความรู้สึกนี้
และไม่วิตก ความรู้ว่าตัวหมุนก็ซาลงแล้วกลับพบทุกอย่างว่างเปล่าไม่มีอะไรอีกเลย ไม่มีที่
ไป แต่รู้สึกสงบสุขและพอใจ ขอกถามหลงตาว่า ในความรู้สึกที่ว่างเปล่านั้นยังสามารถพบ
ทางอะไรอีกไหม

หลงตา ทางก็คือตัวนั้นละ ตัวว่าง ๆ เข้าใจไหม มันไม่ย้ายออกมาเฉย ๆ ก็ยังไม่มี
ทางเข้าใจไหม เวลาเรานอนนี่ก็คือเรานอน พอตื่นขึ้นมาก็คือเราตื่น ไปไหนก็เราแหละไป
ใช้ไหม เข้าใจแล้วหรือ อันนั้นละตัวทางมันอยู่ตรงนั้น ตัวฐานนั้นแหละ คือว่าง ๆ แหละ
มันไม่เคลื่อนออกเฉย ๆ เข้าใจหรือ เอ้า มีอะไรว่าไปอีก

โยม เขาบอก บางครั้งมีข้อสงสัยทั่วไปและหาคำตอบไม่ได้ แต่ตอนนั่งสมาธิกับได้
คำตอบอย่างชัดเจน และมีทางออกเสมอ เหมือนกับถามตัวเอง และตัวเองตอบอย่างนี้
นานเข้าแม้ไม่นั่งสมาธิก็คิดได้เอง ซึ่งเห็นปัญหาโดยมีที่มาที่ไปโดยเหตุผล ซึ่งคำตอบนั้น
กระผมไม่รู้เกิดได้อย่างไร แต่นำไปใช้ก็ได้ผล ขอกถามว่าการตอบคำถามในใจนั้นเกิดได้
อย่างไร เพราะบางครั้งคำตอบนั้นเกินปัญญาของเรา คล้าย ๆ มีใครคอยตอบในใจเสมอ

หลงตา นี่ถ้าเราจะแยกออกมาพูดก็เรียกว่า กิเลสเกิด ธรรมเกิดในใจเป็นอย่างนี้
นักปฏิบัติเท่านั้นที่จะรู้เรื่องเหล่านี้ได้ดี ดีเป็นลำดับ คือว่ามาเกิดขึ้นในตัวเอง ๆ คิดดูซิถึง
ขนาดที่ว่า เวลาสติปัญญามันเกรียงไกรพอตัวแล้วนี้ ไม่ได้ตั้งใจว่าจะสังหารกิเลสนะ พอ
แย้มมาขาดสะบั้น ๆ ๆ ไปอย่างนั้น นี่ถึงเวลามันเกรียงไกรเป็นอัตโนมัติอย่างสุดยอดว่างั้น
เถอะนะ เป็นอย่างนั้น นี่ก็แบบเดียวกันมันก็เริ่มเป็นแต่เนี่ คือความคิดนั้นความคิดฝ่าย
กิเลสขึ้นมา ความคิดฝ่ายธรรมรับกัน ๆ ไปเรื่อย ๆ ต่อไปก็ละเอียดเข้าไป ๆ อย่างที่ว่าหมด
โดยสิ้นเชิง กิเลสไม่มีเหลือที่จะมาสร้างปัญหาขึ้น เพราะฉะนั้นจิตของพระอรหันต์จึงไม่มี
ปัญหา ไม่มีอะไรมาสร้างเลยกิเลสสิ้นแล้ว ถ้ามีมากมีน้อยมันจะบอกของมันอยู่ แสดงว่า
กิเลสยังมี ข้อกังวลยังมี ทุกข์ยังมี เข้าใจไหม พอกิเลสตัวสร้างทุกซ์ดับไปเท่านั้นหมดโดย

สิ้นเชิง คิดก็เป็นชั้นล้วน ๆ ไปเสียเข้าใจไหมล่ะ ที่ว่าชั้นล้วน ๆ คิดไปธรรมดาไม่สร้างกิเลสเพื่อเป็นพื้นเป็นไฟแก่เรา มันก็ไม่มีอะไร แล้วอะไรอีกล่ะ

โยม อันนี้คงคิดว่าหลายคนคงเคยประสบมาครับ ขอกราบนมัสการพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตา การเปิดเทพสวดมนต์ในขณะชั้บรณนต์ แล้วยังมีสวดไปด้วยเป็นบางครั้ง เพราะชอบเสียงสวดมนต์มาก หลายคนเตือนว่าไม่สมควรทำแบบนั้น เพราะบทสวดมนต์นั้นเป็นของสูง ไม่ควรฟังในขณะที่ไม่ได้สำรวมกายไปด้วย จะถูกผิตอย่างไรคะ

หลวงตา อ้อ เอาแบบเดิมนั้นแหละ แบบนี้เขาสมควรเขาอยู่ในส้วมในถานตลอด เขาเหมาะเข้าใจไหม ธรรมอยู่ที่ไหนก็แก้ได้หมด อยู่ต่ำแก้ได้อยู่สูงแก้ได้ สกปรกอยู่ที่ไหนแก้ได้ทั้งนั้นเรียกว่า ธรรมเข้าใจไหม แก้ได้ทั้งนั้น จะไปว่าธรรมเป็นของสูงของต่ำอะไร กิเลสมันสูงหรือมันต่ำมันเหยียบอยู่บนหัวใจ มันสูงหรือไม่สูงพิจารณาซิ ธรรมแก้ตรงที่มันขัดมันข้องตรงไหน แก้ตรงนั้น ๆ เข้าใจหรือ

โยม เขาอยากรู้ว่าที่เขาเปิดเทพฟัง แล้วยังมีสวดมนต์ไปด้วยนี้ถูกหรือผิต ถ้าผิตเขาจะได้อะไรครับ

หลวงตา ไม่ผิต แต่อย่าให้เปลอ เอ้า เวลาภาวนาเปลอไปไม่ได้คิดถึงเรื่องสายทางก็ได้ใช้ไหมล่ะ ต้องให้รอบทั้งภายในภายนอกถูกต้อง เข้าใจหรือ สติมีทั้งข้างในมีทั้งข้างนอก เราชั้บรณนต์นี้เรารู้ แล้วสายทางเป็นยังไง เราก็มืดกระแสดิจรับทราบสดีรับทราบไปตลอดไม่เสีย ถ้าแบบเถตรงมีเสียได้นะ คือคิดอะไรจะหยุดคิดอยู่แค่นั้นเสีย นี้เปลอได้เสียได้ เข้าใจแล้วนะ เออ เอ้า ว่าไป

โยม อันนี้เขาแถมตอนท้ายว่า ขณะที่ฟังเทพนั้นรู้สึกสงบและสำรวมใจได้แล้วสุขสงบด้วย ก็ขอขอบคุณมาแล้วก็กราบเรียนถามแค่นี้ละครับ

หลวงตา เออ ก็หมดเท่านั้นละนะ ต่อไปนี้จะให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th